

СТАН Редакције и Админ.:
Космајска ул. бр. 22.
www.nis.rs

Огласи се дају у Админ.
Нена утврђена.

Ненадајена се нико не пријави. — Рукопис се не
не враћају.

Писма, рукопис, новак и
све остало што се однеси
за лист, слати власништву
листа.

Адреса за телеграме:

"СТРАЖА" — БЕОГР

ПРЕПЛАТА ЗА СРБИЈУ:
на пошти:

на годину . . . Дни 12. —

— инострани месец . . . 3. —

три месеца . . . 3. —

један месец . . . 1. —

ПРЕПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО:
на пошти:

на годину . . . Дни 30. —

— инострани месец . . . 15. —

три месеца . . . 750

СТРАЖА

СЛОБОДОСУМНИ ОРГАН ЈАВНОГ МИШЉЕЊА

ТЕЛЕФОН УРЕДНИШТВА 1092

Излази сваки дан у 6 ч. пре полне.

ТЕЛЕФОН ШТАМПАРИЈЕ 1092

Слаби изгледи

— Значајна изјава румунског краља Фердинанд —

БУКУРЕШТ, 1. јануара.

Маргаломан, бив. министар, шеф конзервативаца, у разговору са кореспондентом „А Напа“ о румунском учешћу у рату, овако се изјаснио:

Сва акција поведена од културне лиге да се уђе у рат беззначајна је, јер лига не представља групу, која би била у стању да натера наше одговорне факторе, на један такав корак, који је по моме мишљењу срљање у пропаст. Ја сам пре неколико дана био примљен код нашег краља, и у разговору он ми је рекао, да је он за то да Румунија и даље остане неутрална, као што је и до сада била. У томе питању он је потпуно у сагласности са владом, чији је шеф, то већ у неколико махова изјавио.

Упад Арнаута

НИШ, 1. фебруара.

Јуче су Арнаути у велиkim масама прешли нашу границу у призренском округу. Пред многобројним непријатељем наше су се граничне трупе морале повући. Такође се испред непријатеља повлаче и све наше полицијске власти. Арнаутске масе надиру и ајслиније правцем Запад — Топольане — Главочица у срезу горском, где је непријатељ успео да покиде телеграфске и телефонске жице.

вловића, шефа оперативног одељења, скојим смо разговарали о високим врлинама српске војске и њених шефова. Њихова слава прелази и на нас. Ми смо на истој страни бране.

ПАРИЗ, 30. јан.
„Матеј“ говорећи о ситуацији на источном бојишту дојде: после крвавог напада на Немачке противу Русије не могуће је напоменути славне резултате, којима треба да садими цео свет и који је постигао један други савезник у рату отпочетком од стране цивилизоване Европе противу немачког варваризма. Аустрија у спркос баварских и саксонских појачања, одриче се за моменат да уђе у борбу противу малог српског извора, који ју је тако стражито и тако јединствено тучако. Надвојвода Евген сматра да би премазак преко Дунава у овоме моменту био тежак и налази, пошто његова војска није више него два пута јача од војске краља Петра, да она нема довољно бројну надмоћност да би била сигурна у победу. Надвојвода Евген више воли да се уздржи и да сачува своје трупе у потпуности за одбрану Угарске од Русије. Потомство ће доделити почасно место у анатима овога рата храбром српском народу и његовом

славном владоцу, који је пружио свету велики пример неуморне енергије и вуражи, као једној од највећих дужности издржавајући три рата за независност и част свога народа. Мала Србија дефинитивно је победила велику Аустрију.

Свете Жудите

† Цветко Перовић

Јунак са Барошевца, потпоручник XII пука „Цара Лазара“ Крушевца, 26-1-915 г.

Његово ретко јунаштво подаљло га је у очима других.

Истрајки храбар, учествовао је у свима посљедњим ратовима, и био свуда први, на-

пред, у првим редовима, са својим храбрим војницима. Он је учествовао у оном великом походу српском кроз кршевиту Албанију, на Јадранско Море; он је са својим војницима угушио у 18 села арнаутске покрете и побуње; херојски се борио и против небраће Бугара, а рањен на Великом Говедарнику, зли, чим је злечеј, помоћа је одлетео у борбу; слично се је борио и код Шапца, приликом његовог помоћног заузетка; а не надашни храброст показвао је у борби са нашим вековним угњетачима Аустријаџијама. За показајну храброст у рату.

И кад је ту, на Барошевцу, баш при одступању непријатеља, смртно рањен у трбух, пао, није увикнуо на „ах!“ нити „јао!“ већ је и даље са исукајом сабљом, соколио своје војнике: „Напред војници! Само још мањо... још мањо...“ хтео је рећи, само још мало, па ће победа доћи. Тада је клонуо, метнули су га на носила. Али, и тада, показао је, колико је била узвишене душа у њему. У путу до превијалишта, говорио је војницима, који су га носили: „Станите брано, одморите се мало, па опет даље, ја знам, да сте ви уморни, и да сте се и сувише измучили у овом

Признање Србије

ПАРИЗ, 30. јан.

„Тан“ је публиковао један дугачак чланак од пуковника „Боасоне“ који ради на војној хроници у овоме листу, о српско-аустријским борбама, у овом су чланку неobično похвалени српски генералштаб и српске трупе: они говори о форсираним маршу српских трупа ка Церу. Писац вели: Срби су прави војници, који се могу поредити са најславнијима који су постојали. Говорећи о последњој српској офанзиви, пуковник „Боасоне“ вели, да она пружа такав преокрет у ситуа-

Цветко Перовић је био јунак као ретко који, и нежност срца као ретко ко.

† Мирдраг Стојановић

Крушевач, 26. јануара.
И не чекајући да га позову, сам је отишao, да послужи и да наше будућности, и жртвовао се, не жалећи свој млади живот, који је толико обећавао. Спреман, да сваког часа крене на боиште, и уђе у борбу, тешко је оболео у Феризовићу, донет овде, и после тешког боловања, издахнуo на рукама свога ујака, Ђоке Влајића, трговца — касапина, који се је био сав заложио, да га у животу одржи, јер га је иеобично волео, и горко се исплакао над његовим мртвачким санџуком. И тако још један борац ишао, и још једна угашена нада!

Мртви младићу, и закопана узданици! Спавај мирно у топлој груди ове крававе земље коју си толико волео, да си за њу и себе изгубио! Бог да те прости!

У Немачкој

— Беда, демонстрације и глад — на дневном реду —

РИМ, 1 феб.

Стање у Немачкој је веома очајно. Власти прибегавају крајње оштре мерама, према продавачима животних намирница, који су цене истима дали на невероватну висину. За сву ову беду наред био је кривицу на Аустрију. Пре неколико дана у Берину је била ириређена демонстрација, којој је дошло до туче са полицијом и војском. Демонстранти су викали: Хлеба! Хлеба нам дајте! — и „доле Аустрија!“ „Доле Хабсбург!“ Из унутрашњости јављају да је било неколико случајева смрти од глади.

Чарапићи

Пок. Милојко Чарапић по ручник, син уваженог Илије Чарапића п.пуковника, а праунук пок. Васе Чарапића погинуо је у Ивама код Мед-

ведника у Новембру месецу. После свршене борбе устао је да нешто нарди својим водницима у том тренутку погоди га непријатељско вршио и он остао на месту мртвог. Његова породица била је тада у Горњем Милановцу. Један официр друг пок. Милојко донео је ствари његове код куће.

Кад је он ствари донео казао је да је Милојко погинуо на положају Ивама и одмах је отишao. По подне долази отац пок. Милојка г. Илија Чарапић п.пуковник он је затекао своју породицу где плаче и јакује за пок. Милојком. Видевши своје и чуваши кукање стари ратник г. Илија Чарапић узвику:

— Шта је, каква је то кукања? питао је Чарапић свога зета.

— Милојко је погинуо, гласио је одговор.

Тада је г. Чарапић, ушао у собу где су ови кукали и извадивши револвер рече:

— Да се ниједан није у-

судио да плаче, ко буде кукао ја ћу га овим револвером убити.

После овога отишao је да сахрани свог сина у Београду на Новом Гробљу.

Дошаоши са спроводом на Гробље, на његовом гробу после свештеничког обреда г. Чарапић је узевши грудву зета у руке рекао ово:

„Сине мој, жеља је моја била да будеш официр. Испунио си је. Храбар си био за време прошлих ратова: турско-балканског, бугарског и албанског похода. Тиме сам се поносio. Нисам вртовао да ћеш од првог куршума погинути, јер су мене седам ногодили, па сам ипак и данас жив.“

Али кад је већ тако, славати јер си јуначки пао за отаџбину. Нека ти је вечан помен јуначе мој.“

Бацао је грудву земље и отишao је.

По овоме се види да је јуначка крај старог Чарапића с колена на колено прелазила.

Пред новим ратом

— Грчка прети ултиматумом. — Грчки посланик напушта Цариград. —

АТИНА, 31. јан. — Потошто је Порта задочила са одговором на грчку ноту у којој је тражена сатисвакција за инцидент, који се десио грчком поморском аташеу, г. Панас је саопштио великом везиру, да ће он данас напустити Цариград, остављајући првог секретара као отпрашника послова. Велика вевир иреко свог секретара изјавио је, да ће порта дати сатисвакцију, али г. Панас је одговорио, да ће он морати отпутовати ако велики везир не да писмено обећање. Велики везир послao је ово писмо; у одговору на ноту, коју сте ми упутили 28. ов. м. саопштиши ми шта тражите као сатисвакцију у име ваше владе поводом увреде, која је напесена поморском аташеу, у грчком посламству. Хитам са обавештењем да порта усваја све захтеве који су формулисани у поменutoј ноти.

ЈАМЕРИКА ПРОТИВ НЕМАЧКЕ

— Енергична нота америчке владе. —

ПАРИЗ, 31. јануара.

Сједињене Државе упутиле су Немачкој једну енергичну ноту изјављујући: ако команданти немачких ратних бродова упропасте америчке бродове, Сједињене Државе сматрају тај акт као повреду права неутралних, учиниће одговорном немачку владу и предузме потребне мере за заштиту живота и добара својих држављана. „Њујорк Хералд“ коментаришући ову ноту објашњава је на следећи начин ако би која америчка лађа била потопљена, одмах ће бити тражено задовољење у форми ултиматума.

ФЕЉТОН
АУСТРИЈАНКА
Живот једне Аустријанке.

Неће бити с горега да мало пустим светlosti и у живот оник „дама“, које овај из добри и племенити народ го динама тови и хране у овој нашој обетованој земљи.

Наш народ је био те среће да увек више поклони пажњу нашим „комшијама“ Францији, Милерији и другим патек себи.

Најлепша места у држави служби посели су аустријанци или они Србождери — Хрвати — чија се застава за време аустријске окупације држала на српском двору напоредо са прно-жутом заставом.

Докле су нама Србима у државним издаштвима, при

примању у службу, тражили партиске карте или препоруке од одбора партиских, или кавковог изборног дрекавца — јер то су биле главне квалификације и услов conditio sine qua non — дотле су аустријанци својим именом Малер, Киснер и т. п., или: клањам се, љубим руке, слуга сам понизан, стекли право да уђу у службу при мајважнијим државним пословима...

Али оставимо сад то на страну у своје време проговорићемо општирно и о томе. За сад само напомињем ово у колико има веће са овим о чему пишем.

Аустријанка разликује се од Аустријанаца само у томе што Аустријанац наси панталоне и има бркове иначе по карактеру не разликује се ипак и дајмање.

Свака Аустријанка садржи у себи највећу дозу себачности, пакости, шпијуничког

духа — јер је рођена у мору шпијунаže, — и дугост, уображеност, усилјеност и сној и изглед игра валику улогу у животу једне Аустријанке.

Да ови наводи не би остали без ефекта и доказа ја ћу то даљим излагањем доказати.

Кад је ово наступило „ко-бен“ моменат по Аустријанце, да се интервијују у унутрашњост Србије из Београда — овде се није најмање и не двајају ни они Срби пречани, који за 20 година проведених у Србији, нису нашли за сходно да пређу у српско поданство, — тада су поједини најество могли остати и даље у Београду. Између ових осталак је на јемство и једна Хрватица, која је, својим крећањем у свету доказала да је Аустријанка par exellense.

Било би дудост и грех, кад бих је ја осудио за то што она више воли Аустрију него Србију у којој сад живи

судио да плаче, ко буде кукао ја ћу га овим револвером убити.

После овога отишao је да сахрани свог сина у Београду на Новом Гробљу.

Дошаоши са спроводом на Гробље, на његовом гробу после свештеничког обреда г. Чарапић је узевши грудву зета у руке рекао ово:

„Сине мој, жеља је моја била да будеш официр. Испунио си је. Храбар си био за време прошлих ратова: турско-балканског, бугарског и албанског похода. Тиме сам се поносio. Нисам вртовао да ћеш од првог куршума погинути, јер су мене седам ногодили, па сам ипак и данас жив.“

Али кад је већ тако, славати јер си јуначки пао за отаџбину. Нека ти је вечан помен јуначе мој.“

Бацао је грудву земље и отишao је.

По овоме се види да је јуначка крај старог Чарапића с колена на колено прелазила.

Дневник једног артиљерца

из српско-аустријског рата

— Видовдан. — Судбоносан дан по Српство. —

Код њих (Аустријанаца) је дакле владало правило: отерати што више робља, без обзира да ли су то војници или не и и обити што више жепријатеља без обзира да ли су ови жење или деца; јер се само тиме чини „част“ Богу и само се тиме добија царство на ономе свету.

Они су се како изгледа строго придржавали тога правило, јер су одводили у ропство све које су год нашли; и старце и бабе, и жене и децу или не у намери да их као робље чувају, већ да их на путу побију.

Из села Брезовице отерали су дosta света, од којих су чим су изашли из села одвојили 3 старца — сигурно ови нису могли да иду а они су нагло бежали — па их пробили ножем и оставили крај пута мртве једиог поред другог.

Недалеко од овога места, у самој реци, која чини границу између села Брезовице и Цикота најшао сам на нешто још прије и горе, нешто још страшније, нешто што у

13

— Цртице из тринаестог дана под Аустријанцима. —

У једној улици на Савинцу стапају два брата Гарија о.нескоспособљен а. млађи, који је као добровољац био све до пред саму евакуацију Београда и због слабости дошао кући као и брат његов. У Београду је затекоше и за време Аустријанаца. Према оној наредби од стране њихове власти да се сваки српски војник обveznik мора пријавити, старији брат као неспособан био је тога разрешен а такође и млађи брат, коме је тек 17 година.

Тако их нико није узнејиравао и вршили су свој приватан посао. Но то је било краво некоме из комшијука

њиховог и сигурно надајући се некој добјати од стране аустријских власти, поткаже и.

Било је једног од последњих дана. Старији брат наје био код куће. Наједном зачу се на капији лупање и викање:

„Отварајте!“

Млађи брат изађе и спава пред собом шест Аустријанаца и најстарији међу њима почину рече:

„Вас има двојица.“

„Да“, одговори млађи брат, „само што је млађи брат није код куће.“

„Да видимо“, рече њихов старешина и пође са двојицом са пушкама на готовс а осталу озадаше пред капијом. Ућоше у предсобље па затим у собу у којој беху спуштене завесе од прозора.

„Дајките то“ заповеди Аустријанац. Почеши претурати

днокрван и ако га није видела 8 месеца најшта то њу није могло да раздрага, већ после мале паузе растали су се да би се после 2 часе састали код „Руског Цара“ на ручак.

Огац је по пореклу је Србан презиме српско и име одликовано српског таковског орачела. Мати јој је Хрватица. Разговор између његовог брата и његовог синца се извршио у језику, јер он не сме као аустријски официр да говори српски, а она баш није знала једног језика.

Ја са нешто раније дошао код „Руског Цара“ на пиво у намери да их пропратим кад буду дошли у ресторанију.

Напућена и надувена као жабе кад хоће да ексилодира узаси Аустријанка а одмах за њом њезин брат, који чим је ушао у кафну прво за капу па онда за кваку хвата се ру-

и претурише све и скако место, али вишта не ћоште.

„Цакле истине је, ваш брат мије овде, но кажите ми шта мислите ви, што се исте јавили обое као што гласи на редба?!“ запита Аустријанац.

„Зашто да се јавимо, кад не гласи за нас, вћ само за војне обвезнике?“

„На колико вам је година?“

„Седамнаест, а мој брат је неспособан а само ваши по-даница од 16 па мање мо-рају се јавити а ми смо до сада Српски.“

„Е ме зnam шта ћу овда са вами“ као предомишљао се Аустријанац, чудећи се и сам зашто је дошао овамо. Ниј зад пром полазу рече:

„Но ипак се ви и ваш брат сутра јавите сами, сигурности ради и ако је тачно што ве-лите пустите вас, и дајзат што се плашите, нисмо ми људо-ждери!“

Они одошле и оставише мла-ђег брата. Браћа се после премишљању ко им ли је те-људе послало, а то је било сигурно, јер се нарочито могло закључати из првих речи: „Вас има двојица“, иначе по чему би они знали. Доцније су и сазнали за своје денунција. Јавили се нису сутра дан но се сакрили и тако сакривени сачекали српску војску жалећи се на искрење комшије које је српска власт по-том и казнили.

Дневне вести

Полициски указ

Последњи број „Српских Новина“ доноси велики указ о разиештају и постављању полицијског чиковништва.

† Д-р Мисирлић

Из Гор. Милановца нам јављају да је тајо прекијуче подлегао опасној болести тифусу, санитетски капетан Д-р Ал. Мисирлић, лекар.

Излази „Одјек“

„Одјек“ вродужује редовно излази у поиседељак 2 фебруара, сваког дана пре подне, у Нишу.

кама. Она стојећи код врата предлаже брату да којам ће столом да седе.

— Куда ти мислиш да је најбоље хадемо тамо — предложио јој је брат.

Муњевитом бразном Аустријанка је промијала да је нај-отменије седети у „малом салону“ јер тамо седи само „отмен“ свет и ови одошле тамо. Ручала с, и после ручка разиђош се. Брат у своју „ком-панију“ — чету а ома кући.

Један наш београђанин, који је гарантовао за њу да остане у Београду, обилазио је и право посету.

Наставио бога ми, критични дами по нас који смо се затекли ту. Аустријанци иочеше да куне наше суграђане у ропство.

— Сад ми се дала ирилика да се склоним да не не би одвели у ропство, рече ми тај београђанин, њен јемај.

— А где т мислиш да се

Продаваће се у свима ме-стима у Србији, на број, 5 маја. У претплати слаће се само овима који положе ума-пред претплату за најмање четврт године (4 маја) у-наред.

Дуван за Београд

Из Ниша нам јављају да је оданде испослата једна партија дувана и цигаретли за Београд.

„Гундулић“ за рањенике

Повлаш. позориште „Гундулић“ које је сада у Крагујевцу, приредило је прошлог четвртка представу у корист наших рањеника.

Мост из Топчидарској реци

Радови на оправљању моста на Топчидарској реци, прво-де се крају. За неколико дана мост ће бити предат саобраћају.

Морталитет

Према статистичким подат-цима у Београду је у току прошлог месеца умирало просечно по 15 душа дневно.

Концерат у корист рањеника

Крајем прве половине овог месеца, приредаће у Нашу г-ђицу Мица Н. Јовановићева, чланица Кола Београд. Миљосрдних Сестара, концерат са игранком. Чист приход на-мењен је нашим рањеницима.

Карактерне цртице у хашој бароти

Крагујевац, 28. јан.

Бароти наша, данас, у ово-ме изузетком времену, забиља-и за студирање је. За проучавање су и самосталне иаше „патриоте“, и обвезници (који су то по имену, са мата-карним шајкачама) око својих кућа, и трговци, и жене и де-војке, просто, сво ово шаре-нило од света.

Од сличног пак саобраћаја, улична калдрма је толико и-скокана да више није им ва-вожњу аутомобилима.

По трговинама нема никак-вог вистоја и ако се многи од трговака вајкају како им

склониш? питao сам га зачу-ћено.

— Код Аустријанке!

— Бога ми, ти добро! ре-кох му и растадосмо се. Ја одох у кокошарник а си под окриље Аустријанке.

Нисмо се виђали све док српска војска није ушла по-мова у Београд. То је било 2 децембра пре подне. Тада га спазих на улици.

Тога д. на заједно ручали и ја га при ручку упитах како је прошао код Аустријанке.

— Никако! отпоче он. Ау-стријски војници почеше да траже у суседној кући муш-карце да их воде у ропство. Аустријанка ми рече: „ако дођу овде ја ћу морати да вас издам, знate како је, ако прећутим а они дозијаду да сте ви овде, вешала ће да раде.“

— Али иолим вас лепо, на-ја сам за вас гарантовао код наше власти својом чашћу и

је тешко, што не могу доћи, до нове роје, — и ако су они сви од реда, за време ових тешких дана, тако и-абили своје цепове, да им и неће бити ишта зазорно, ако и затворе своје радње, ма и за-пуну годину дава! Ово се на-рочито тиче наших манифак-тур иста, бакала, обућара, ме-шоватих радња, књижара и других шуекултивних преду-зећа, који су цене својим ар-тиклима и производима по-дигли до баснословно високе стопе.

Жалити је, што држава није у могућности да те трговце и занатлије ојтерети обртном норезом, која би тачно одго-варала њиховој заради овога времена. —

Интересантно је, да ма наш жениски свет озбиљно утиче ово ратно стање. Једва, да можете видети празник не-што нашег млађег женског света по улицама; радним пак-данима на корзо-у ћете видети мањом даме, из напу-штених вароши.

Наших патриота, чије су кесе и за време прошлих ра-това чврсто биле завезане, ретко ћете на улици видети; и ако се нашег Црвеног Ко-ста, и рањеника наших се-ћеју чак и грађани гордог Абионија. Њихови су домови готово и неприступачни, а по-ред рањених и болесних на-ших јунака, ти људи пролазе као поред својих — парни-чара.

У овоме као да предњаче наши Грци и цицари, којима су ратови наши милионе до-нела. На сад, кад им помене-те само: како су по војним радњама људи од зеленаша, како су патрноте „само за иона“ и како ни најмање не осећају српски, — они вам се у брик смеју, и одговарају: како ће скоро вћи за Солун јер им је овде тешко живети и т. д. и т. д. А то им пот-пуно верујемо.

Иначе, ти људи и немају скро-имаквих обавеза, према овој веомај, а држава и сп-штица им је све дала, што је могла; чему је најбољи до-каз факт, да су то све данас богати људи.

Идући да овде нема спа-са ка њега он је умolio за до-звolu да намести мерајевши-у зид, и кад би они наишли да може да је пребаци у друго двориште. Једва је при-стала на овај скроман пред-лог. Даде Бог те не дођош-ту, јер су морали благовреме-но да охладе чуства. И тако се грешни београђани спа-са највећег зла.

После овога опет су се са-стали и она се праћдала тиме што је она од велике поро-дице и не сме да се оглуши о патриотизам аустријски. Кад је видел: како српски офи-цири седе заједно са обичним војницима и пију заједно она се чудила теме. Јер она не

је тешко, што не могу доћи, до нове роје, — и ако су они сви од реда, за време ових тешких дана, тако и-абили своје цепове, да им и неће бити ишта зазорно, ако и затворе своје радње, ма и за-пуну годину дава! Ово се на-рочито тиче наших манифак-тур иста, бакала, обућара, ме-шоватих радња, књижара и других шуекултивних преду-зећа, који су цене својим ар-тиклима и производима по-дигли до баснословно високе стопе.

Овде је још има маса Београ-ђана, који и не мисле скоро кући својој. Има нешто и ва-љеваца и шапчана, али у ма-њем броју.

Београђани су крагујевча-

ним досга криви због дама-ње скупоће. Нека нас наши престоначи извине, али је то несумњив факт. Прост раз-лог. Научили људи на београ-дјаду, (1) од чега је зарадио лепу вару, — ицући пут.

Наративна на „Стражу“

стала један дниш месецно

Са Запада

без измене

ПАРИЗ, 30 јануара. — Данашњи коминике од 3 сата: Од Мора до Соме било је артиљериске борбе. Јужно од Лобањела непријатељ је бацио у ваздух једну мину и крај-ној тачки једнога од наших ровова, у коме смо се одржа-ли. На фронту од Соме до Аргоне непријатељ је бомбар-довао само Траси ле Мон и нал је артиљерија активнија а секторима Ренса и Соасона. У Вевру било је доста јаке атонаде у правцу Рамбикура и умт Хазел. Ми смо бом-бардовали железничке станице у Гиокуру и Аркавидеру. У коминике од 30 јануара у 11 сати иоћу јављају за доста јаке борбе у Белгији и Шампања. У Аргоне између Фон-тен Мадам и редова код Мари Терез непријатељева актив-ност показала се у експлозија мина и бацању бомби, изашла смо ми одговорили. Пешадија није изашла из својих ровова. У Лорену одбили смо један немачки напад ка Аракуру. У Вогезима наши ловци заузели коту 937 код Хиртмансвјлеркопфа. Један бриљантни подвиг наших трупа под великом вејвицом снега стао нас је веома малих жртава.

Последње вести

Цар на смрти

ПЕТРОГРАД, 31 јануара. Цар је посетио Севасто-поль, где је држао смотру ратних лађа, које су ту укотвљене.

Државни Савет

ПЕТРОГРАД, 30. јануара. Државни Савет царским у-казом одложен је до 1. новембра 1915. год: мајдаље, изу-вимајући марочите догађаје.

Делкасе и Џарк

ЛОНДОН, 29 јан. — Г. Делкасе био је у Лондону и ова је пострадала потпун споразум савезничких влада. Руски министар финансова г. Барк отишао је из Лондона да-нас и отпутовао за Русију. Пре одласка он се захвалио г. Лојду Жоржу шо је тако пажљиво третирао заједничке интересе обју кемаља.

може да се помира с тим да је ово скроз демократска зем-ља и демократки народ.

— Е, извиши ћеш ме, тај сат је за коњанике а не за вешаке, тресну и изгуби се са пијаце.

Скице

— Коњички сат —

Идући Терзијама слизим једног трговца који тргује са сатовима. Приђе му један вој-ник и упита га пошто су му сатови.

— Петнаест динара, одговори трговац. После краће погодбе војник му даде 13 ди-нара за исти и оде.

Тек што је измакло иза-вароши, сат му стаде и оче с-врати поново у варош. Луга-јући по рароши нађе и трговца.

— Што си ти мени дао овај сат који не ради.

— Па где ти је стао?

— Ту одмах више ћерма.

— А шта си ти?

— Ја сам ишак! одговори војник.

Умљавају се ратници или ма-ко буде шта сазнао где се налази енџи Николић, родом из Срем-ских Карловца, који је рањен 1

За наше рађене

Прилоги „Колу Милојевићу“
Београдских Сестара“ прикупљени
у г-ђици Мици И. Јовановићеви
у Нишу —

Богдановић 1 дин. Н. Н. 1 дин. Спиро Ђорђевић 2 дин. Н. Н. 1 дин. Н. Н. 0,20 дин. Исак Леви тргов. 2 дин. Миха Димитријевић 10 дин. Андријовић и Комп. 5 дин. Цветановић 2 дин. Славковић 2 дин. Н. Н. 1 дин. Свет. Петровић пуков. 1 дин. Русо мијач 2 дин. Фран Цугар 5 дин. Радован Станковић 1 дин. Богићевић 1 дин. Нича Петровић 1 дин. Сава Павловић 1 дин. Милутин Томић 1 дин. Рафајло Талон 1 дин. Антоније Розинић 1 дин. Јанковић апотекар 5 дин. Ђури Зикић 1 дин. Ружа Алмузлиновић 1 дин. Жика Милетић 2 дин.

АРМАН.

КЊЕРИ ГРЕХА И ПОРОКА

Први корак у порок (31)

Нулић се задовољава

Осости је хладан зној како јој се слива, кроз врело као жеравица тело. Пришла је столу да узме чашу хладне воде да се разхлади, али се морала брзо да врати постељу. Ноге су јој дрхтале, и та које и сва снага. Почела је да губи свест и паде на кревет. Још неколико бесуспешних траза и отимања и Невенка паде немоћна, без снаге на јастук.

У исти требутак врата се отворише, и преко врага се указа Нулић у инојкој тоалети. Невенка је лежала на кревету.

Раскошан покривач био је скакнут, и кроз његове боштате чипке врило је божански лепо и заносно тело младе девојке. Кроз танку, свилену кошуљицу оцртавале су се бујне груди. Ово је Нулића доводило у забуну и у први мах он разрагачених очију блесну. Али убрзо дође

к себе и као рађена звер полети кревету и баци се на тело јадне девојке.

После катастрофе.

— Да би Нулић пред Невенком показао колико се каје за учитеља пресушу, он се „штуреје“. —

Невенка је била у заносу или од ужасних болова она се трзала — отима. М-ђутим, и да је била у нормалном стању Нулић је био толико раздражен, да му се не би могла да отми и тада.

Пошто је је задовољио неколико пута, он је пред саму зору напустио Невенкину постельју и отишо у собу, која је била намењена њему да преспава ову ноћ.

Кад је ушао у собу сео је на постельју и тек тада је слободно дахнуо. Био је сав уватри и злој у дебелим младезима избијао је из његовог тела. Коса му је била разバラшена. Нулић је премишиљао. Навише га је плазило да опака болест од које је бо-

ловао не пређе на Невенку и у неколико кајао се што је учинио дело, које је и у његовим очима било „грозно“. Али, поштене мисли нису дуго биле господар над њиме. Како му овакви „грозни“ догођаји нису била првача, то је он и овога пута махнуо главом, а затим легао.

Нулић се претурао и кад је први пут из комшијулка кукурекну објављујући радном свету да свиће зора, Нулић се дигао из постеље и стајао је песигурно да хода тамо ако по соби. Прешао је већ неколико пута преко собе, али никако није могао да се смири. Како је био начисто да нема чега да се илажи због учињеног дела, иако је напад на Невенкину част био срачунат са планом, иако је он осећао већу бољаван. Вођао се како ће Невенки и за њим пред очи, бојао се његовог хладног укоченог погледа, који пронира у душу. Прешао је још неколико пута преко собе и наједном застанде. Пала му је ливна идеја на памет, којом је држко као сигурно да ће се извући из клопке. Сетио се једног лека који је чешће употребљавао за време лечења на стране. После употребе на пет минута лек би дејствовао, и онај ко га је употребио прво би избацивао лену, а затим би после краћег трзања заспао и сазвао би пумих 18 сати. Лек се употребљавао под овим, који су посао убрздавање добијали месингницу.

ЗА НАШЕ РАТИНИКЕ
најбољи
КАЛЕНДАР

„СРПСКИ КОРАД“ — 31. јануар 1915. год. са великим срп. пар. исхвама из српско-аустријског рата и са назнаком мела времена и првено одштампаним празницима. Цена: Комуад 0,50 дин., Књижарима 100 к. 35.—

Поштарина моја.

Календари се шаљу по примљеној пошт. упутница, Издавачка књижара Е. Ајхштет Београд

Гложбенска радња

Драгијери Здржковић

потребује 2 старија и 1 млађег помоћника. Могу ступити одмах. Обратити се у радњи

Цена 6 — динара за све 4 књиге. При поручбама треба новац уна-
29 пред пратити. 3—3

ЕВРОПСКИ РАТ

Српска, Руска, Енглеска и Немачка дипломатска преноска о Европском сукобу, може се добити у

Књижари „НАПРЕДАК“
Београд (Кнез Михајлов 9)

ПЕЧАТОРЕЗАЧКА РАДЊА ИЗ БЕОГРАД

Жука Јеленбајжа

Обрсновка улица преко пута „Руског Цара“ у Нишу

има поручбиче печата и штампиле. Гравира златне и сребрне ствари, израђује број и солидне и умерено цене. На захтев шаље свој илустровани ценовник.

4—10

Нашем никад незрежаљеном

ПРОКИ ЦВЕТКОВИЋУ

бив. каф. ова.

давајемо у недељу 1. фебруара у 10 са. пре подне у цараћинској цркви четрдесетдесетим парадосте.

Молимо сроднике и пријатеље да присуствују овом тужском помену.

29. Јануара 1915. год.
у Београду

Ожалешћена поредица

312—2

Наш мали и никад непрежељени супруг и отац

СТАНКО МИЛОШЕВИЋ

наредник 1 чете, 1 бат. VII пешад. пука III пов.

погинуо је јуначка у љутом окршају са мрским пријатељем на Варовници.

Јављамо најима пријатељима и познаницима, да смо га пренели и сахрали на беогр. новом гробљу.
Београд, 1. фебруара 1915. г.

ОЖАЛОШЋЕНИ:

Сујуга Катица; син Мата.

2—3

ШТАМПАРИЈА Драг. Грегорића и друга

БЕОГРАД

Космајска улица бр 22.

БЕОГРАД

Препоручује се поштованом грађанству за израду сваковрсног штампарског послакао: часописа, циркулара, вињета, свадбених позивница, вереничних карти, посмртних листа

Штампарија је складешица са најмодернијим хемијским слободама, извршком и линотјипом.

Штампарија је спроведећа са четири штампаријске машине и две СЕД машине за слагање, да би могла овако послоје израдити и испуњити

задовољство, пошт. своје инсталације.

Израда је чиста и брза, — Цена умерена.